

L'IMPREVIST CAS
DEL NOI
A LA PEIXERA

LISA THOMPSON

L'IMPREVIST CAS
DEL NOI
A LA PEIXERA

LISA THOMPSON

Fanbooks

© del text: Lisa Thompson, 2017

© de la il·lustració de la coberta: Mike Lowery, 2017

© de la traducció: Joan Josep Mussarra i Esther Roig, 2017

© d'aquesta edició: 2017, Grup Editorial 62, s.l.u,
Fanbooks, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

Primera edició: maig del 2017

www.fanbooks.cat

Fotocomposició: Tiffitext, S. L.

Dipòsit legal: B. 7.766-2017

ISBN: 978-84-16716-37-1

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

1

L'ARRIBADA

EL SENYOR CHARLES TENIA UNA CREMADA del sol al cap.

L'hi vaig veure mentre passava revista a les roses. Anava pel caminet i inspeccionava cadascuna de les flors, i sacsejava una mica les més grosses per veure si perdien cap pètal. La gran calba se li havia transformat en un cercle de color vermell brillant, tot lluent, envoltat de cabells blancs com de peluix. Amb la calor que feia, hauria hagut de posar-se barret, però m'imagino que a tothom li costa d'adonar-se que du la calba cremada, si té altres coses en què pensar.

De tota manera, jo sí que me'n vaig adonar.

M'adonava de moltes coses des de la finestra.

No us penseu que feia res de dolent. Em mirava els veïns, només per passar l'estona. Només això. No us penseu que ficava el nas en la vida dels altres. I no em semblava que als veïns els pogués importar. A vegades, el Jake Bishop, del número cinc, em cridava alguna cosa, com ara «tarat», «friqui» i «penjat». Feia molt de temps que el

Jake no em deia Matthew. Però era un idiota i no m'importava el que em digués.

Jo vivia en un carrer tranquil, un carrer sense sortida, en una localitat plena de gent que deien que era magnífic no viure en una ciutat gran i pudent com Londres, i que després es passaven bona part del matí provant desesperadament d'arribar-hi.

En el nostre petit cul de sac hi havia set cases. N'hi havia sis que eren iguals, amb finestres mirador, porta d'entrada de PVC no plastificat i façana blanca. Però la setena casa, que es trobava entre el número tres i el número cinc, era molt diferent. La Rectoria, feta de totxos d'un color vermell llampant, semblava un convidat en una festa de Halloween on ningú més s'hagués preocupat de disfressar-se. La porta d'entrada era negra, amb dos finestrons triangulars a dalt de tot, tapats per dins amb cartró vell. L'hi havien posat perquè no passés corrent d'aire? O perquè ningú no hi pogués guipar a dins? Vés a saber...

El pare m'havia explicat que, vint anys enrere, una immobiliària havia volgut enderrocar la Rectoria. Era l'època en què s'estaven construint les nostres cases, però que l'edifici s'havia arrapat als fonaments centenaris i havia aguantat en el seu lloc, com un queixal podrit. La vídua del vicari, la vella Nina, encara hi vivia, tot i que se la veia molt poc. En una finestra de la façana hi havia un llum que deixava encès dia i nit, una esfera lluent de color carbassa amagada rere les cortines grises. La mare deia que la dona no volia que es notés gaire la seva presència. Tenia por que algú de l'Església la fes marxar, perquè en realitat, un cop mort el seu marit, allò ja no era casa seva. A l'esglaió de davant hi tenia tres testos amb flors que sempre regava a les deu del matí.

Jo me la mirava a ella i els altres veïns des d'una habitació buida de casa meva amb finestra a la façana principal. M'agradava entrar-hi. Les parets de color llimona encara llüien i conservaven l'atmosfera de lloc acabat de pintar, encara que haguessin passat cinc anys. La mare i el pare deien que era el despatx, perquè hi guardàvem l'ordinador, però tots nosaltres sabíem que en realitat era l'habitació dels nens. En un racó hi penjava un mòbil de bressol amb sis elefants estampats amb ratlles, de roba, tovets, que es gronxaven sense sentit sobre una torre de caixes tancades i bosses de la compra. La mare havia penjat el mòbil tot just tornar a casa després d'una sessió de compres maratoniana, sense fer cas del pare, que li deia que portaria mala sort.

—No diguis bestieses, Brian. Cal que ens assegurem que funcioni, oi que sí?

Li havia donat corda i ens l'havíem quedat mirant mentre els elefants giraven i giraven al ritme de *Quan les oques van al camp*. En acabar-se la música, jo havia aplaudit. Llavors només tenia set anys i en aquesta edat se solen fer aquesta mena d'estupideses. La mare deia que obriria la resta dels paquets en un altre moment, però no ho va fer mai. Les bosses encara són on les va deixar, plenes de bolquers, pots, desinfectant, un interfon de vigilància, unes samarretes petites. Tot de coses que hauria necessitat el meu germanet si jo no... Bé, si hagués viscut.

El despatx tenia una finestra des d'on podia mirar al carrer i veia com els veïns començaven el dia:

9.30 h. El senyor Charles torna a tallar les roses que s'han assecat. Utilitza unes tisores de podar noves amb

els mànecs vermells. Sembla que el sol li hagi fet una cremada a dalt de tot del cap.

El senyor Charles devia tenir entre seixanta-cinc i noranta-cinc anys. Semblava que no es fes vell. Jo pensava que havia trobat una edat que li agradava i s'hi havia quedat.

9.36 h. El Gordon i la Penny Sullivan surten del número u. El Gordon es fica dins del cotxe i la Penny saluda el senyor Charles amb la mà des de l'altra banda del carrer.

El senyor Charles li va tornar la salutació i va fer girar les tises amb el dit, com un vaquer amb la pistola, i després va fer com si tallés en el buit, tres vegades. Les fulles de plata espurnejaven sota el sol. La Penny va riure. Va mirar amb els ulls mig clucs i va protegir-los del sol amb la mà, però llavors li vaig veure una cara de disgust. Havia fet un descobriment: m'havia descobert a mi. El senyor Charles va seguir-li la mirada i tots dos em van clavar els ulls, i es van adonar que els observava des de la finestra. Vaig fer de seguida un pas enrere i vaig desaparèixer. El cor em batejava amb força. Vaig esperar fins que es va sentir el cotxe del Gordon que sortia fent marxa enrere, i llavors vaig tornar a treure el cap.

9.42 h. La Penny i el Gordon marxen al súper a comprar per a la setmana.

9.44 h. La Melody Bird surt del número tres arrossegant el Frankie, el gos salsitxa de la família.

Era el cap de setmana, i això vol dir que li tocava a la Melody sortir a passejar amb el gos. La seva mare, la Clau-dia, se n'encarregava els dies feiners, però jo no entenia per què s'hi molestaven. No semblava que el gos se n'alegrés, i recorria tot el carrer fent esforços per tornar enre-re. La Melody s'arrencava boletes de llana de la jaqueta negra de punt i s'aturava cada tres passes per esperar el gos-set. Pràcticament vivia dins de la jaqueta negra, encara que estiguéssim a trenta graus. Van parar-se al costat d'un fanal mentre el Frankie ensumava, i després clavava les potes a terra i intentava tornar a casa, però la Melody l'arrossegava endavant i desapareixien pel carreró que duia al cementiri de darrere la Rectoria.

9.50 h. La porta del número set s'obre i surten «els nuvis».

El senyor Jenkins i la seva dona, la Hannah, vivien a la porta del costat, a la casa que no tocava la nostra. Els veïns els deien «els nuvis», encara que haguessin passat gairebé quatre anys des de la boda. La Hannah sempre somreïa, fins i tot quan pensava que ningú no l'estava mirant.

—No sé si és gaire bona idea que surtis a córrer amb aquesta calor que fa, Rori —li va dir amb un somriure.

El senyor Jenkins no li va fer cas. Va alçar un braç i va estirar-lo cap a un costat. Era profe d'Educació física a la meva escola i pensava que la vida de qui no fa esport no té cap mena de sentit. Jo l'havia inclòs en la meua llista de «ningús» i m'esforçava per no fer cas de la seva existència.

Va marxar pel caminet que sortia de casa seva, amb una samarreta blanca sense tirants, estreta, i uns pantalons de color blau, i les mans sobre els malucs.

—No tardis gaire —li va dir la Hannah—. Encara hem de parlar del seient del cotxe, te'n recordes?

El senyor Jenkins va esbufegar. Vaig mirar a l'entrada de la casa i vaig estremir-me en veure una panxa grossa de dona embarassada. La Hannah hi tenia la mà a sobre i picava rítmicament. Llavors vaig deixar de contenir l'alè.

El senyor Jenkins va marxar en direcció a High Street i va saludar amb el braç el senyor Charles, que estava massa enfeinat amb les flors per adonar-se'n. Es mirava les flors que es balancejaven al vent com bastons de cotó fluix de sucre en una parada de fira. Totes les que no eren prou bones, les tallava i les anava ficant en un pot de plàstic. Quan va haver acabat, va marxar per un costat de la casa amb el pot ple de roses mortes.

10.00 h. Encara no he vist la vella Nina regant els testos.

No tenia res d'estrany que encara no l'hagués vist, perquè aquell matí hi havia molta gent pel carrer.

La porta del número cinc es va obrir i va sortir-ne un noi de la meva edat. Va marxar pel camí d'entrada de casa seva i va mirar només a una banda. Directe cap a mi. Aquest cop no em vaig amagar, sinó que vaig defensar la meva posició i li vaig tornar la mirada. Es va parar davant de casa nostra i va tirar el cap enrere, i llavors va fer un soroll grotesc amb la gola i va escopir un gargall molt gros al nostre caminet. Vaig picar de mans a càmera lenta des de la finestra, sense fer cas del fàstic que jo mateix sentia. En veure'm les mans, va arrufar les celles, i llavors vaig amagar-les darrere l'esquena. Va etzibar una

puntada de peu a la nostra paret, va girar-se i va enfilegar carrer avall.

10.03 h. El Jake Bishop, idiota com sempre.

Així que el Jake va haver marxat, ja no va quedar gran cosa per veure. El senyor Jenkins tornava de córrer amb la samarreta xopa de suor. La Penny i el Gordon Sullivan descarregaven del maleter onze bosses amb la compra. La Melody tornava de passejar amb el Frankie sota l'aixella. El gos feia cara de satisfet.

I llavors el carrer va quedar en silenci.

Fins que la porta de la Rectoria es va obrir a poc a poc.

10.40 h. La vella Nina és al graó de la porta. Sembla molt nerviosa. Porta la petita regadora platejada en una mà.

L'anciana portava una faldilla negra, una brusa crema i un jersei de color préssec. Anava abocant un rajolí d'aigua en cada un dels testos i comptava fins a cinc abans de passar al següent. Mentre ho feia, anava mirant d'una banda a l'altra. Havia començat a regar l'últim test quan un cotxe va aparèixer al començament del carrer. Llavors va deixar la regadora sobre el graó de l'entrada i va tornar a entrar a casa. Va tancar la porta de cop.

El cotxe avançava a poc a poc. Era un d'aquells que, segons el pare, costen una «petita hipoteca». Per descomptat que no pertanyia a cap dels veïns. Brillava tant que les nostres cases es reflectien en les seves portes negres. Es va aturar davant del número onze. Sense perdre'l de vista, vaig agafar el bloc de notes tot esperant que les portes s'obrissin.

10.45 h. Hi ha un cotxe negre dels cars al carrer. No l'havia vist mai. Ha aparcat davant de la porta del costat! El senyor Charles té visita?

Allò era molt interessant. Em sabia els horaris que feien els meus veïns dins i fora de casa, però semblava que una persona nova visitava el carrer. Vaig provar de mirar dins del cotxe, però tenia els vidres molt foscos i no aconseguia de veure-hi res. Durant una estona encara es va sentir el soroll del motor, i, de sobte, es va aturar i es va obrir la porta del conductor.

Una dona, amb unes ulleres de sol tan grosses que gairebé li tapaven la cara sencera, va sortir i va fer una ullada a tot el carrer. Es va apartar els cabells de la cara i va tancar de cop la porta del cotxe. El senyor Charles va sortir de casa i va apropar-se pel caminet mentre s'eixugava les mans amb el pit de la camisa.

—Bonica! —va dir i va allargar-li els braços bronzejats.

—Hola, pare.

La dona va impedir que se li acostés gaire i va oferir-li una galta perquè li fes un petó. Llavors va tornar al cotxe i va obrir la porta del darrere. Va sortir-ne una nena petita, d'uns sis o set anys, amb una nina de porcellana a les mans. Vaig apropar-me encara més a la finestra, però vaig aconseguir d'entendre molt poca cosa.

—... deus ser la Casey! I qui és, aquesta? Que es quedarà a viure amb nosaltres?

El senyor Charles va voler acariciar els cabells a la nina, però la nena es va girar per impedir-l'hi. Més que una joguina, semblava un objecte comprat en una botiga d'antiguitats. La dona de les ulleres de sol enormes va tornar

a sortir del seient de darrere amb un nen ros i el va planificar sobre la vorera. El senyor Charles va allargar una mà cap al bebè.

—Molt de gust, Teddy. Sóc el teu avi.

El nen tenia agafada una manta de color blau clar i mirava fixament la mà arrugada que se li apropava. La mà es va quedar a mig camí entre tots dos, amb evident incomoditat, i llavors el senyor Charles va tornar a posar-se dret i va ajudar la seva filla amb l'equipatge. Van xerrar una estona, però, com que em donaven l'esquena, no vaig entendre res del que deien.

La dona va deixar dues maletes negres davant de la porta i llavors va agafar tots dos nens per la barbeta, va dir-los alguna cosa, i els va fer un petó al front a cadascú. Va estrènyer el braç del senyor Charles i va tornar a pujar al cotxe. El motor va arrencar i el cotxe negre i lluent va recular a poc a poc fins al principi del carrer. Tots tres van seguir-lo amb la mirada fins que va haver desaparegut.

—Molt bé! Passeu tots dos cap a dins, d'acord?

El senyor Charles gesticulava amb els braços i conduïa els dos nens cap a la casa com si fossin ovelles. A la cara hi tenia un somriure absurd. El nen petit va aturar-se, sense deixar de fregar-se la manta a la galta, i va voler agafar una de les roses que hi havia a la vora del camí.

—Ei, ei, ei, això no ho toquis! —va dir-li el seu avi, i va tornar a gesticular en un intent de portar-los cap a la porta d'entrada.

Un minut després va tornar a sortir i va arrossegar les dues maletes negres cap a dins. Em va fer una mirada i vaig retrocedir, però vaig arribar a adonar-me que el seu gran somriure havia desaparegut.